

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JEANA RICHARDA DE LA TOURA,
predstavljeni 9. marca 2023¹

Zadeva C-142/22

**OE
proti**

The Minister for Justice and Equality

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska))

„Predhodno odločanje – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 27 – Pravilo specialnosti – Kazenski pregon za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana – Soglasje izvršitvenega pravosodnega organa – Neveljaven evropski nalog za prijetje – Posledice zahteve po soglasju – Vprašanje, o katerem je bilo dokončno odločeno v odločbi o predaji“

I. Uvod

1. Člen 27(2) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami,² kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009,³ določa pravilo specialnosti, v skladu s katerim predana oseba ne sme biti kazensko preganjana, kaznovana ali ji kako drugače biti odvzeta prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

2. Iz člena 27(3)(g) Okvirnega sklepa 2002/584 izhaja, da se pravilo specialnosti iz odstavka 2 tega člena ne uporablja, kadar izvršitveni pravosodni organ, ki je zadevno osebo predal, poda svoje soglasje v skladu z odstavkom 4 navedenega člena za to, da je ta oseba kazensko preganjana, kaznovana ali ji je kako drugače odvzeta prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

3. S tem predlogom za sprejetje predhodne odločbe je Sodišče v bistvu pozvano, naj odloči, ali lahko ugotovitev, v skladu s katero je evropski nalog za prijetje, na podlagi katerega je bila oseba predana, izdal organ, ki ni „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584, in bi ga bilo torej treba iz tega razloga šteti za neveljavnega, preprečuje, da izvršitveni pravosodni organ, kadar prejme zahtevo po soglasju, katere namen je pravosodnim organom

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34.

³ UL 2009, L 81, str. 24, v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584.

odreditvene države članice dovoliti, da kazensko preganjajo ali kaznujejo to osebo za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana, poda tako soglasje.

4. V teh sklepnih predlogih bom Sodišču predlagal, naj odgovori, da tak razlog za neveljavnost evropskega naloga za prijetje ne more preprečiti, da izvršitveni pravosodni organ poda zahtevano soglasje.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

5. V okviru te zadeve so upoštevni člen 1(1), člen 6(1) in (2), člen 8(1) in člen 27 Okvirnega sklepa 2002/584.

B. Irsko pravo

6. Okvirni sklep 2002/584 je bil v irsko pravo prenesen z European Arrest Warrant Act 2003 (zakon o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003), kakor je bil spremenjen.

7. Člen 2(1) tega zakona vsebuje med drugim te opredelitve:

- „pravosodni organ“ je „sodnik ali druga oseba, ki je na podlagi prava zadevne države članice pooblaščen za opravljanje enakih ali podobnih funkcij, kot jih v skladu s členom 33 opravlja sodišče v državi“. Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska) pojasnjuje, da je to funkcija izdaje evropskega naloga za prijetje;
- „odreditveni pravosodni organ“ je „pravosodni organ v odreditveni državi, ki je izdal ustrezni nalog“, in
- „odreditvena država“ je „država članica [...], katere pravosodni organ je izdal evropski nalog za prijetje“.

8. Člen 22 zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003, kakor je bil nadomeščen s členom 80 Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 (zakon o kazenskem pravosodju (kazniva dejanja terorizma) iz leta 2005), v odstavku 7 določa:

„High Court [višje sodišče, Irska] lahko v zvezi z osebo, ki je bila na podlagi tega zakona predana odreditveni državi, poda soglasje k:

- (a) postopku, ki se zoper osebo v odreditveni državi uvede zaradi kaznivega dejanja,
- (b) izreku kazni zaradi kaznivega dejanja v odreditveni državi, vključno s kaznijo, ki vključuje omejitev prostosti osebe, ali
- (c) postopku, ki se uvede zoper osebo, ali k odvzemu prostosti osebe v odreditveni državi za izvršitev kazni ali sklepa o priporu zaradi kaznivega dejanja,

na podlagi pisne zahteve odreditvene države.“

9. Člen 22(8) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003, kakor je bil nadomeščen s členom 15 European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012) (zakon o evropskem nalogu za prijetje (vloga, predložena tretjim državam, in sprememba) ter izročitvah (sprememba) iz leta 2012), določa, da se soglasje iz člena 22(7) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 zavrne, če gre za kaznivo dejanje, zaradi katerega oseba na podlagi dela 3 tega zakona ne more biti predana. Ta del 3 vsebuje določbe o temeljnih pravicah, korespondenci, prepovedi ponovnega sojenja o isti stvari, pregonu zahtevane osebe znotraj države na podlagi istega dejanskega stanja, starosti, pri kateri oseba postane kazensko odgovorna, ekstrateritorialnosti in sojenjih v nenavzočnosti.

III. Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10. V zvezi z OE so bili leta 2016 izdani trije evropski nalogi za prijetje, od tega je dva izdalo državno tožilstvo v Amsterdamu (Nizozemska), enega pa oddelek nizozemskega nacionalnega državnega tožilstva. Namen teh nalogov je bila predaja OE zaradi kazenskega pregonu za več kaznivih dejanj, med drugim pranja denarja, telesnih poškodb in poskusa uboja.

11. Ker je High Court (višje sodišče) zavrnilo ugovore, ki jih je vložil OE, in ker ta ni vložil pritožbe zoper sodbo tega sodišča, je bil leta 2017 predan nizozemskim organom. Ni sporno, da se nobeden od ugovorov ni nanašal na dejstvo, da so evropske naloge za prijetje izdali državni tožilci. OE je bil nato obsojen na kazen 18 let zapora, ki jo zdaj prestaja na Nizozemskem.

12. Nizozemski državni tožilec je 1. maja 2019 High Court (višje sodišče) kot izvršitvenemu pravosodnemu organu poslal zahtevo po soglasju v skladu s tem, kar določa člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584, da bi se omogočil kazenski pregon OE za dejanja, ki so bila storjena pred predajo in se razlikujejo od dejanj, zaradi katerih je bil predan. Ta zahteva je bila pri High Court (višje sodišče) vložena 23. julija 2019. Zoper OE je bil na podlagi novih obtožb izveden sodni postopek, bil je obsojen in izrečena mu je bila dosmrtna zaporna kazen, vendar je potrebno soglasje izvršitvenega pravosodnega organa, preden je mogoče to izrečeno kazen odvzema prostosti izvršiti.

13. Vendar je bila navedena zahteva po soglasju umaknjena zaradi razglasitve sodbe z dne 27. maja 2019, OG in PI (Tožilstvi v Lübecku in Zwickau),⁴ iz katere izhaja, da državno tožilstvo države članice, za katero obstaja tveganje, da bodo nanj v okviru sprejetja odločitve v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje neposredno ali posredno naslovljeni posamezni napotki ali navodila izvršne veje oblasti, ne more biti zajeto s pojmom „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

14. Pri High Court (višje sodišče) je bila nato vložena nova zahteva po soglasju, vendar je ta tokrat prišla od preiskovalnega sodnika v Amsterdamu.

15. OE je pri High Court (višje sodišče) ugovarjal tej zahtevi po soglasju in trdil, da organi, ki so izdali evropske naloge za prijetje, niso „odreditveni pravosodni organi“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584. V zvezi s tem je treba pojasniti, da OE ne nasprotuje svoji predaji nizozemskim organom na podlagi teh evropskih nalogov za prijetje, temveč meni, da soglasja za

⁴ C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

kazenski pregon za kazniva dejanja, ki se razlikujejo od dejanj, zaradi katerih je bil predan, ni mogoče podati, ker prvotnih evropskih nalogov za prijetje ni veljavno izdal odreditveni pravosodni organ.

16. Ker je High Court (višje sodišče) menilo, da je odločba o predaji pravnomočna, je zavrnilo tožbo OE. Ta je vložil pritožbo pri Court of Appeal (pritožbeno sodišče, Irska).

17. Medtem je Sodišče 24. novembra 2020 v zvezi z nizozemskim državnim tožilcem izdalo sodbo *Openbaar Ministerie (Ponarejanje listin)*,⁵ v skladu s katero je treba člen 6(2) ter člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da državni tožilec države članice, ki lahko, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, v okviru izvajanja svoje pristojnosti odločanja prejme posamično navodilo izvršilne veje oblasti, ni „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu teh določb.⁶

18. Court of Appeal (pritožbeno sodišče) je pritožbo OE zavrnilo, ker je v skladu s trditvami, ki jih je predstavil Minister for Justice and Equality (minister za pravosodje in enakost, Irska, v nadaljevanju: minister), štelo, da je treba uporabiti nacionalno procesno pravilo v zvezi z načelom „*estoppel*“, ki preprečuje tako neposredno izpodbijanje sklepa High Court (višje sodišče) o predaji kot incidenter izpodbijanje tega sklepa.⁷ V zvezi s tem se je Court of Appeal (pritožbeno sodišče) oprlo na sodno prakso Sodišča, v kateri je bil ob upoštevanju načel enakovrednosti in učinkovitosti, katerih kršitev se v okviru postopka v glavni stvari ne zatrjuje, poudarjen pomen načela, da sodnih odločb, ki so postale pravnomočne po tem, ko so bila izčrpana vsa pravna sredstva, ali po tem, ko so se iztekli roki zanje, ni več mogoče izpodbijati.⁸

19. Supreme Court (vrhovno sodišče) je 22. septembra 2021 odobrilo nadaljnjo pritožbo.

20. Po mnenju tega sodišča OE priznava, da je odločba, s katero je bila odrejena njegova predaja leta 2017, v irskem pravu pravnomočna in da pravo Unije ne zahteva, da se ta odločba znova obravnava. Njegov glavni ugovor na podajo soglasja temelji na zakonskih določbah glede postopka soglasja. V skladu s členom 22(7) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 mora namreč zahtevo po soglasju podati „odreditvena država“, ta pa je opredeljena kot država, katere „pravosodni organ“ je izdal prvotni evropski nalog za prijetje. Vendar OE zatrjuje, da iz tega, da državni tožilci, ki so izdali prvotne evropske naloge za prijetje, na podlagi prava Unije niso bili „pravosodni organi“, sledi, da Kraljevine Nizozemske ni mogoče šteti za „odreditveno državo“.

21. Nasprotno pa minister pred predložitvenim sodiščem še naprej trdi, da je treba za vsako vprašanje, ki bi se lahko postavljalo v zvezi z možnostjo nizozemskih državnih tožilcev, da delujejo kot odreditveni pravosodni organi, ki izdajajo evropske naloge za prijetje, šteti, da je High Court (višje sodišče) o njem dokončno odločilo v sklepu o predaji iz leta 2017, in da se načelo *estoppel* uporablja za to dokončno odločitev, tako da te odločitve glede tega ni več mogoče izpodbijati.

⁵ C-510/19, EU:C:2020:953.

⁶ Točka 70 te sodbe. Glej tudi sodbo z dne 8. decembra 2022, CJ (Odločba o predaji, odložena zaradi kazenskega pregona) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, točka 55).

⁷ Predložitveno sodišče navaja, da je treba v zadevi načeloma uporabiti načelo *estoppel*, kadar (i) sodbo izda pristojno sodišče, (ii) je sodba pravnomočna, (iii) se sodba nanaša na vprašanje, na katerega se stranka poskuša sklicevati v poznejšem postopku; in (iv) so stranke iste osebe (ali osebe, ki imajo v pravdi pomemben interes) kot stranke postopka, v katerem se postavi vprašanje načela *estoppel*.

⁸ Predložitveno sodišče se sklicuje na sodbo z dne 6. oktobra 2009, *Asturcom Telecomunicaciones* (C-40/08, EU:C:2009:615).

22. Po mnenju predložitvenega sodišča je odgovor na vprašanje, ali bi bilo treba OE v okviru zahteve po soglasju na podlagi člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 dovoliti, da uveljavlja trditve, temelječo na dejstvu, da prvotnih evropskih nalogov za prijetje ni izdal „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) tega okvirnega sklepa, odvisen od pravilne pravne opredelitve razmerja med postopkom predaje in postopkom soglasja.

23. To sodišče namreč meni, da če je treba ta postopka šteti za ločena in samostojna, tako da se vsak ugovor, ki ga je zadevna oseba lahko podala v okviru zahteve za predajo, lahko uveljavlja kot nov ali nadaljnji argument v okviru zahteve po soglasju, se načelo *estoppel* ne more uporabljati.

24. Če pa je treba ta postopka razumeti kot tako tesno povezana, da je treba za vprašanje, o katerem je bilo nujno odločeno v odločbi o predaji, šteti, da je bilo o njem odločeno v smislu odločitve o soglasju, OE ne bo dovoljeno, da se v tej fazi opira na argument v zvezi s statusom odreditvenega pristojnega organa.

25. V teh okoliščinah je Supreme Court (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 27 Okvirnega sklepa [2002/584] razlagati tako, da odločba o predaji osebe ustvari pravno razmerje med to osebo, izvršitveno državo članico in državo, ki je poslala zahtevo, zaradi katerega je treba za vsako vprašanje, za katero se šteje, da je bilo o njem v navedeni odločbi pravnomočno odločeno, šteti, da je bilo o njem odločeno tudi za postopek pridobitve soglasja k nadaljnjemu pregonu ali k izreku kazni za druga kazniva dejanja?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali nacionalno postopkovno pravilo krši načelo učinkovitosti, če zadevni osebi v okviru zahteve po soglasju preprečuje sklicevanje na ustrezno sodbo [Sodišča], razglašeno po izdaji odločbe o predaji?“

26. Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se ta zadeva obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja iz člena 105 Poslovnika Sodišča ali po nujnem postopku predhodnega odločanja iz člena 107 tega poslovnika.

27. Drugi senat je z odločbo z dne 15. marca 2022 odločil, da se predlogu predložitvenega sodišča, naj se ta zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ne ugodi. Predsednik Sodišča je z odločbo z dne 23. marca 2022 zavrnil predlog predložitvenega sodišča, naj se navedena zadeva obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja.

28. Pisna stališča so predložili OE, irski minister in vlada, madžarska, nizozemska in poljska vlada ter Evropska komisija.

29. OE, irski minister in vlada, nizozemska vlada in Komisija so na obravnavi 14. decembra 2022 podali ustna stališča in odgovorili na vprašanja za ustni odgovor, ki jih je postavilo Sodišče.

IV. Analiza

30. Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, se izpraševanje, ki je podlaga za vprašanji za predhodno odločanje, nanaša na razmerje med postopkom predaje in poznejšo zahtevo v skladu s členom 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 za pridobitev soglasja izvršitvenega

pravosodnega organa, da je že predana oseba lahko kazensko preganjana, kaznovana ali ji je kako drugače odvzeta prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

31. Natančneje, predložitveno sodišče želi izvedeti, ali okoliščina, da evropski nalog za prijetje ni veljaven, ker ga ni izdal „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) tega okvirnega sklepa, lahko preprečuje, da izvršitveni pravosodni organ poda soglasje, ki se zahteva od njega.

32. Preučitev tega vsebinskega vprašanja v okviru spora o tem, kako odgovoriti na zahtevo po soglasju, se v tej zadevi vseeno zdi odvisna od vprašanja nacionalnega procesnega prava, ki je ugotoviti, ali se v okviru postopka v glavni stvari uporablja načelo *estoppel*.

33. Po mojem mnenju rešitev spora o glavni stvari ne zahteva, da Sodišče odloči, ali je uporaba tega nacionalnega postopkovnega pravila v okoliščinah, ki jih je opisalo predložitveno sodišče, v skladu s pravom Unije. To vprašanje namreč postane brezpredmetno od trenutka, ko se ugotovi, da ne glede na to, ali ima zadevna oseba možnost ali ne, da se v okviru zahteve po soglasju sklicuje na razlog v zvezi z neveljavnostjo evropskega naloga za prijetje, ki je bil predmet pravnomočne sodbe za namene njegove izvršitve, ta razlog nikakor ne more upravičiti zavrnitve izvršitvenega pravosodnega organa, da poda tako soglasje.

34. Menim tudi, da je treba vsebinsko vprašanje, ki se nanaša na morebitne posledice neveljavnosti evropskega naloga za prijetje za preučitev poznejše zahteve po soglasju na podlagi člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584, obravnavati kot tako, ne da bi bilo treba – v nasprotju s tem, kar trdi Komisija – odločiti o utemeljenosti trditve, ki jo je razvil OE, da bi dokazal neobstoje „odreditvene države“ v smislu člena 22(7) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003. Poleg tega, da je ta trditev osredotočena na razlago pravila nacionalnega prava, namreč menim, da se glavno vprašanje predložitvenega sodišča nanaša prav na razmerje, ki na podlagi prava Unije obstaja med prvotno predajo in zahtevo po soglasju. To razmerje je tudi podlaga za trditve OE v okviru spora o glavni stvari.

35. V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da OE ugovarja podelitvi zahtevanega soglasja, ker nizozemski organi, ki so izdali prvotne evropske naloge za prijetje, niso imeli statusa „odreditvenega pravosodnega organa“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584. Ne da bi OE izpodbijal odločbo o predaji in status pravosodnega organa, ki je vložil zahtevo po soglasju, vseeno trdi, da soglasje, zahtevano na podlagi člena 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa, ne more biti podano, če evropski nalogi za prijetje, ki so privedli do njegove predaje, niso bili veljavno izdani. OE se torej za ugovarjanje temu, da izvršitveni pravosodni organ poda zahtevano soglasje, sklicuje na neveljavnost prvotnih evropskih nalogov za prijetje.

36. Take trditve so po mojem mnenju napačne.

37. Tudi če je zahteva po soglasju nujno povezana s prej izvršenim določenim evropskim nalogom za prijetje, namreč menim, da mora izvršitveni pravosodni organ to zahtevo preučiti ločeno in samostojno glede na njene lastne značilnosti. Tako napaka v zvezi z evropskim nalogom za prijetje, ki je bil izvršen, ne more biti razlog za zavrnitev zahtevanega soglasja.

38. V zvezi s tem je treba poudariti, da je Sodišče že razsodilo, da je evropski nalog za prijetje – ker je bila zahtevana oseba prijeta in nato predana odreditveni državi članici – načeloma izčrpal svoje pravne učinke, vendar naj to ne bi vplivalo na učinke predaje, ki so izrecno določeni v poglavju 3

Okvirnega sklepa 2002/584.⁹

39. Med učinki predaje, določenimi v tem poglavju, je možnost kazenskega pregona zaradi drugih kaznivih dejanj, katere pogoji so določeni v členu 27 tega okvirnega sklepa.

40. Na podlagi pravila specialnosti iz člena 27(2) navedenega okvirnega sklepa, ki je povezano s suverenostjo izvršitvene države članice, je osebi, ki je bila predana, zagotovljeno, da lahko proti njej poteka pregon in je lahko kaznovana ali ji je odvzeta prostost le zaradi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila predana.¹⁰

41. Po presoji Sodišča to pravilo namreč zahteva, da mora odreditvena država članica, ki želi preganjati ali obsoditi neko osebo za kaznivo dejanje, storjeno pred predajo te osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje, ki ni tisto, zaradi katerega je bila predana, pridobiti soglasje izvršitvene države članice, da bi se preprečilo to, da bi prva država članica posegala v pristojnosti, ki bi jih lahko izvajala izvršitvena država članica, in prekoračila svoja pooblastila v zvezi z zahtevano osebo.¹¹

42. Pravosodni organi odreditvene države članice lahko samo v primerih iz člena 27(3) Okvirnega sklepa 2002/584, med drugim kadar je bilo v skladu s točko (g) tega odstavka in odstavkom 4 tega člena podano soglasje, kazensko preganjajo ali obsodijo to osebo za drugo kaznivo dejanje kot za tisto, zaradi katerega je bila predana.¹²

43. Sodišče je poudarilo, da je pravilo specialnosti tesno povezano s predajo, ki je posledica izvršitve določenega evropskega naloga za prijetje.¹³ To pomeni, da je spoštovanje tega pravila mogoče presojati le glede na predajo, izvršeno na podlagi določenega evropskega naloga za prijetje.¹⁴

44. Vendar je treba kljub zvezi, ki povezuje izvajanje člena 27 Okvirnega sklepa 2002/584 in obstoj prej izvršenega evropskega naloga za prijetje, poudariti, da je Sodišče že odločilo, da se odločitev o podaji soglasja iz člena 27(4) tega okvirnega sklepa razlikuje od odločitve v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje in ima za zadevno osebo drugačne učinke kot zadnjenavedena odločitev.¹⁵

45. Predaja osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje in zahteva po soglasju, katere namen je pravosodnim organom odreditvene države članice omogočiti, da kazensko preganjajo ali kaznujejo to osebo zaradi dejanja, ki je bilo storjeno pred njeno predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana, sta torej ločeni fazi postopka, s katerim se zagotavlja, da storitev kaznivih dejanj v Uniji ne ostane nekaznovana.

⁹ Glej sodbo z dne 13. januarja 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, točka 77).

¹⁰ Glej zlasti sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 39 in navedena sodna praksa).

¹¹ Glej sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 40).

¹² Glej sodbo z dne 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Ponarejanje listin) (C-510/19, EU:C:2020:953, točka 63).

¹³ Glej sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točke 37, 38 in 40).

¹⁴ Glej v tem smislu sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 45).

¹⁵ Glej zlasti sodbo z dne 26. oktobra 2021, Openbaar Ministerie (Pravica do izjave pred izvršitvenim pravosodnim organom) (C-428/21 PPU in C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, točka 49 in navedena sodna praksa).

46. Čeprav lahko tako kot odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje ogrozi svobodo te osebe,¹⁶ ima odločitev o soglasju torej lasten predmet in jo mora zato izvršitveni pravosodni organ sprejeti po koncu preučitve, ki je ločena in samostojna glede na preučitev, ki je bila opravljena v zvezi z evropskim nalogom za prijetje.

47. To preučitev je treba opraviti v skladu s tem, kar določa člen 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584, da se zahteva po soglasju presodi glede na njene lastne značilnosti.

48. Tako mora izvršitveni pravosodni organ preveriti, ali mu je bila zahteva po soglasju predložena skupaj s podatki iz člena 8(1) tega okvirnega sklepa in prevodom iz člena 8(2) navedenega okvirnega sklepa. Ta organ mora prav tako preveriti, ali tudi za kaznivo dejanje, zaradi katerega se zahteva soglasje, velja obveznost predaje na podlagi tega okvirnega sklepa.

49. V skladu s členom 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 mora izvršitveni pravosodni organ poleg tega glede na razloge za obvezno ali fakultativno neizvršitev, navedene v členih 3 in 4 tega okvirnega sklepa, presoditi, ali se lahko dovoli razširitev kazenskega pregona na kazniva dejanja, ki se razlikujejo od dejanj, zaradi katerih je bila zadevna oseba predana.

50. Vendar je treba ugotoviti, da nobena od teh določb ne določa, da lahko napaka v zvezi s prvotnim evropskim nalogom za prijetje izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoča, da zavrne podajo zahtevanega soglasja.

51. Drugačna odločitev bi po mojem mnenju ogrozila cilje Okvirnega sklepa 2002/584.

52. V zvezi s tem poudarjam, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da člena 27 Okvirnega sklepa 2002/584, ker določa pravila, ki odstopajo od načela medsebojnega priznavanja iz člena 1(2) tega okvirnega sklepa, ni mogoče razlagati tako, da bi bil onemogočen cilj, ki mu sledi navedeni okvirni sklep, namreč poenostaviti in pospešiti predaje med pravosodnimi organi držav članic ob upoštevanju nujnega medsebojnega zaupanja med njimi.¹⁷

53. Ta zahteva po hitrosti, na kateri temelji Okvirni sklep 2002/584, se odraža v členu 27(4) tega okvirnega sklepa, ki določa, da se odločitev o soglasju k razširitvi kazenskega pregona sprejme najpozneje v 30 dneh po prejemu zahteve.

54. Dopuščanje, da napaka v zvezi s prvotnim evropskim nalogom za prijetje temu izvršitvenemu pravosodnemu organu lahko prepreči, da poda zahtevano soglasje, pa bi pripeljalo do sprejetja tega, da so pogoji, pod katerimi je bila predaja izvršena, predmet preverjanja v okviru zahteve po soglasju, podane na podlagi člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584. Zaradi takega preverjanja bi bilo odloženo sprejetje odločitve o soglasju, kar bi bilo v nasprotju z zahtevo po hitrosti, na kateri temelji ta okvirni sklep. To preverjanje se mi ne zdi združljivo tudi s pravno varnostjo, ker bi se lahko podvomilo o pravnomočnosti sodne odločbe, s katero je bila odrejena izvršitev evropskega naloga za prijetje.

¹⁶ Glej zlasti sodbo z dne 26. oktobra 2021, Openbaar Ministerie (Pravica do izjave pred izvršitvenim pravosodnim organom) (C-428/21 PPU in C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, točka 51 in navedena sodna praksa).

¹⁷ Glej zlasti sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 35 in navedena sodna praksa).

55. Poleg tega je treba upoštevati razlago, ki prispeva k drugemu cilju, ki ga uresničuje Okvirni sklep 2002/584, in sicer boju proti nekaznovanosti.¹⁸ Če pa bi se dopustilo, da izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne soglasje, ki se od njega zahteva na podlagi člena 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa, bi to poseglo v ta cilj s tem, da bi pravosodnim organom odreditvene države članice preprečilo, da osebo kazensko preganjajo, kaznujejo ali ji kako drugače odvzamejo prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

56. Iz vseh teh razlogov menim, da bi bilo treba člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da ugotovitev, v skladu s katero je evropski nalog za prijetje, na podlagi katerega je bila oseba predana, izdal organ, ki ni „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) tega okvirnega sklepa, in bi ga bilo torej treba iz tega razloga šteti za neveljavnega, ne preprečuje, da izvršitveni pravosodni organ, kadar prejme zahtevo po soglasju, katere namen je pravosodnim organom odreditvene države članice dovoliti, da kazensko preganjajo ali kaznujejo to osebo za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana, poda tako soglasje.

V. Predlog

57. Glede na vse zgornje preudarke Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska), odgovori:

Člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009,

je treba razlagati tako, da:

ugotovitev, v skladu s katero je evropski nalog za prijetje, na podlagi katerega je bila oseba predana, izdal organ, ki ni „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, in bi ga bilo torej treba iz tega razloga šteti za neveljavnega, ne preprečuje, da izvršitveni pravosodni organ, kadar prejme zahtevo po soglasju, katere namen je pravosodnim organom odreditvene države članice dovoliti, da kazensko preganjajo ali kaznujejo to osebo za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana, poda tako soglasje.

¹⁸ Glej zlasti sodbi z dne 8. decembra 2022, CJ (Odločba o predaji, odložena zaradi kazenskega pregona) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, točka 74 in navedena sodna praksa), in z dne 31. januarja 2023, Puig Gordi in drugi (C-158/21, EU:C:2023:57, točka 141).